

§ 20.

Похода въ 1742 година.

Дѣйствиата въ горня Австрия, Моравия, Бохемия, Бавария и Италия.

Като се освободила временно отъ Фридриха II, Мария-Терезия употребила всичкитѣ си усилия за противудѣйствие на другитѣ си врагове. Образованието на една силна армия било първия и главенъ прѣдмѣтъ на нейнитѣ грижи. Прѣданныостта къмъ нея и усърдието на подданицитѣ ѝ, особено на войнственнитѣ и мжественни унгарци, доставили на Мария-Терезия нуждитѣ за това срѣдства. На свикания въ Пресбургъ сеймъ отъ унгарскитѣ чинове рѣшено било да се извади народно опълчение (инсуррекция), което можало да състави до 40.000 души, въ туй число до 20.000 прѣвѣсходна легка конница. Освѣтѣ това австрийското правителство опрѣдѣлило да се наберѣтъ 15.000 линейни войски въ Унгария и съразмѣрно съ това число въ другитѣ области, а на войскитѣ, които се намирали на далечнитѣ прѣдѣли на държавата, заповѣдано било да се съсрѣдоточатъ въ Австрия. И тѣй, слѣдъ сключването на тайния договоръ съ Фридриха II, 20.000 австрийски войски, подъ началството на фелдмаршала графа Кевенхюллера, били обрнати срѣщу французитѣ и баварцитѣ, истикали Сегюра отъ укрѣпленията на р. Енсъ къмъ Линцъ и го блокирали въ този градъ. Наскоро слѣдъ това (въ началото на януарий 1742 г.) друга една частъ отъ австрийскитѣ войски, подъ началството на генерала Беренклау, отишла къмъ р. Иннъ, завладяла града Пассау, влѣзла въ Бавария и я заела. Баварския курфюрстъ, тъкмо въ това време (въ януарий) избранъ отъ императорскитѣ чинове за императоръ на Германия, подъ името Карлъ VII, като се лишилъ отъ роднитѣ си владѣния и като не виж-

далъ надлѣжаща дѣятелность отъ страна на Франция, обрналъ се къмъ Фридриха II съ молба за помощъ. Тайната на договора, сключенъ отъ Фридриха II съ Австрия, станала вече явна; Франция явно осаждала бездѣйствието на Фридриха, а Австрия, насърчена отъ успѣхитѣ си, мислила вече за обратното покорение на Силезия. Всичко това било причина, че Фридрихъ II съ готовность склонилъ на молбата на Карла VII и рѣшилъ да испрѣвари Австрия съ подновяването на военнитѣ дѣйствия. За да съгласува собственитѣ си интереси съ интереситѣ на съюзницитѣ си, той рѣшилъ: 25.000 прусски войски, които се намирали въ горня Силезия, да съедини съ саксонскитѣ войски, които се намирали въ Бохемия на р. Сассава, и да трѣгне право за Виена, не за да вземе столицата на Австрия, а за да отвлѣче австрийцитѣ отъ Бохемия и Бавария и да завладѣе временно Моравия. Вслѣдствие на това той трѣгналъ (въ февруарий 1742 г.) къмъ Олмюцъ, който още по рано билъ заетъ съ прусски войски подъ началството на Шверина, присѣдинилъ къмъ себѣ си частъ отъ французскитѣ и саксонскитѣ войски отъ Бохемия, взелъ Иглау и прѣзъ Цнаймъ слѣдвалъ къмъ Виена. Легкитѣ му войски се намирали вече на единъ прѣходъ отъ Виена; но несъгласията между съюзницитѣ, безрѣдията въ саксонскитѣ войски и отказа на саксонското правителство да даде обсадна артиллерия за обсажданieto на Брюнъ, направили прѣдприятието противъ Виена безуспѣшно и безполезно, тѣй като то никакъ не отвлѣкло австрийцитѣ нито отъ Бохемия, нито отъ Линцъ, нито отъ Ба-